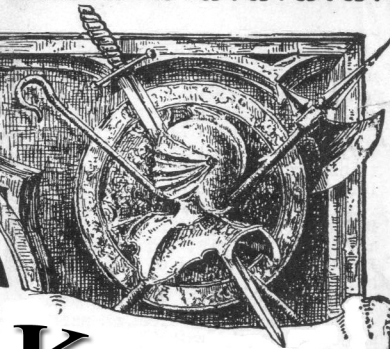
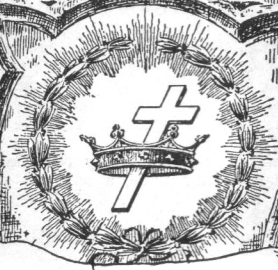
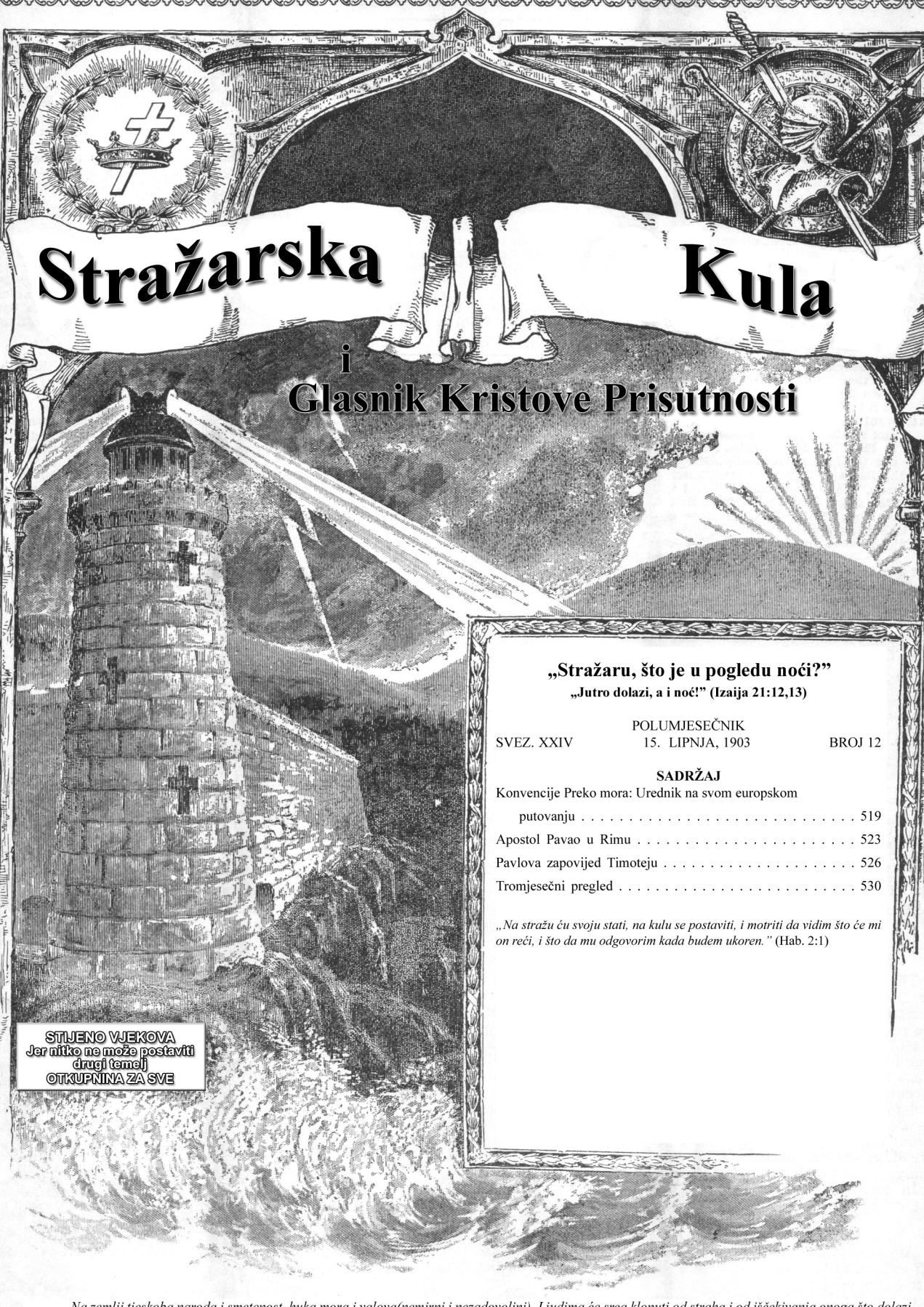
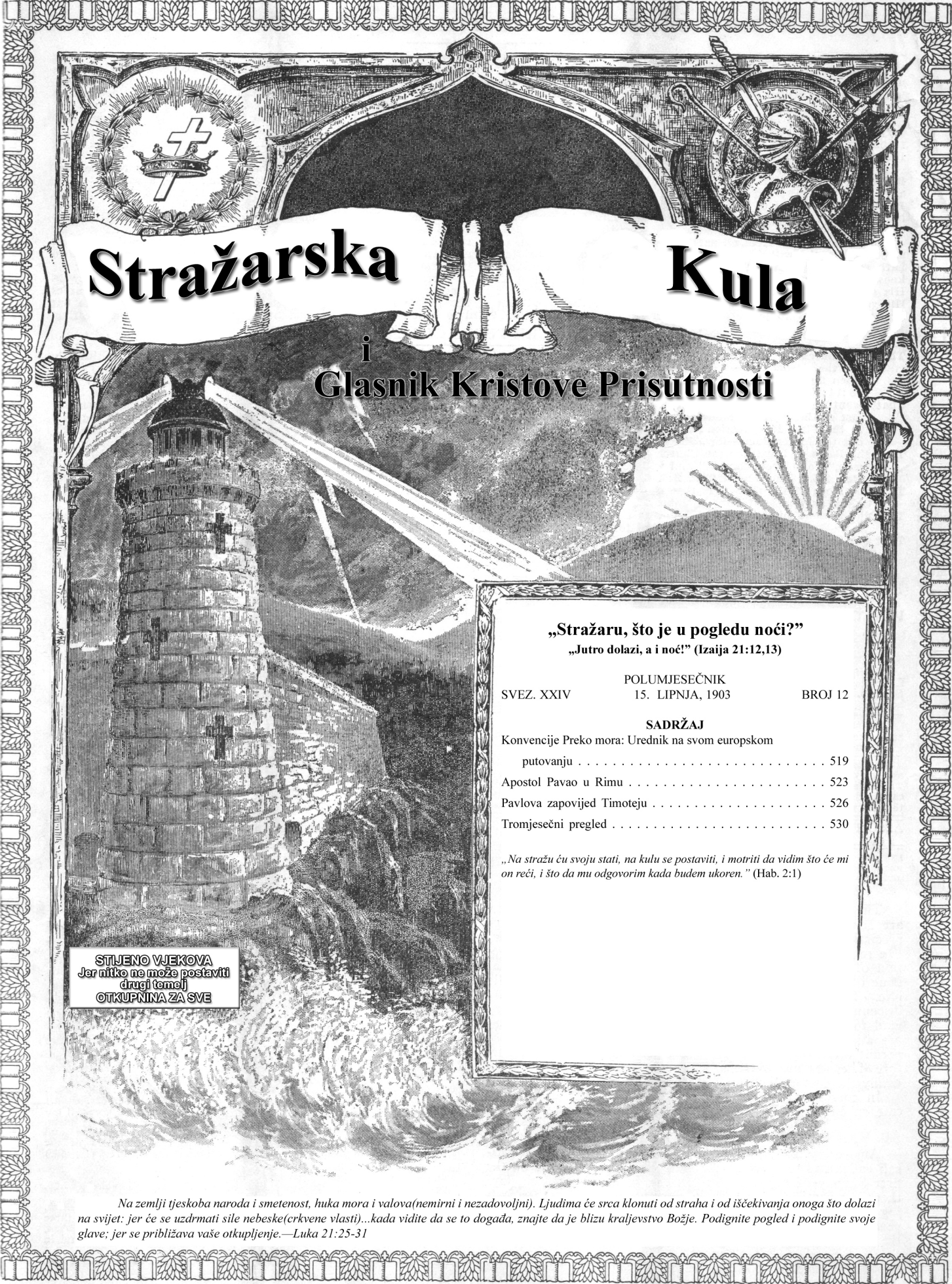

Stražarska

Kula

i
Glasnik Kristove Prisutnosti

„Stražaru, što je u pogledu noći?”

„Jutro dolazi, a i noć!” (Izaija 21:12,13)

POLUMJESEČNIK

SVEZ. XXIV

15. LIPNJA, 1903

BROJ 12

SADRŽAJ

Konvencije Preko mora: Urednik na svom europskom

putovanju 519

Apostol Pavao u Rimu 523

Pavlova zapovijed Timoteju 526

Tromjesečni pregled 530

„Na stražu ću svoju stati, na kulu se postaviti, i motriti da vidim što će mi on reći, i što da mu odgovorim kada budem ukoren.” (Hab. 2:1)

STIJENO VJEKOVA
Jer nitko ne može postaviti
drugi temelj
OTKUPNINA ZA SVE

Na zemlji tjeskoba naroda i smetenost, huka mora i valova (nemirni i nezadovoljni). Ljudima će srca klonuti od straha i od iščekivanja onoga što dolazi na svijet: jer će se uzdrmati sile nebeske (crkvene vlasti)...kada vidite da se to događa, znajte da je blizu kraljevstvo Božje. Podignite pogled i podignite svoje glave; jer se približava vaše otkupljenje.—Luka 21:25-31

OVAJ ČASOPIS I NJEGOV SVETI ZADATAK

Ovaj časopis je jedan od glavnih faktora ili instrumenata u sistemu Biblijske Pouke, ili „Bogoslovnog Proširenja,” koje je sada predstavljeno u svim dijelovima civiliziranog svijeta po WATCH TOWER BIBLE & TRACT SOCIETY, ovlaštenog 1881, „Za Promicanje Kršćanske Spoznaje.” On ne služi samo kao učionica gdje se Istraživači Biblije mogu sastati na studij Božanske Riječi, nego također i kao kanal komunikacije kroz kojeg se do njih može doći sa obavijestima o Kongresima Društva i o dolasku putujućih predstavnika nazvanih „Putujući starješine,” i biti osvježeni sa izvještajima o Kongresima.

Naše „Berejske Pouke” su tematska ponavljanja ili pregledi STUDIJA koje je naše Društvo izdalo, većinom ugodno uređene, i vrlo korisne svima koji bi zaslužili jedini počasni stupanj kojeg Društvo odobrava, naime, *Verbi Dei Minister* (V.D.M.), koji, kada ga se prevede na hrvatski glasi: *Sluga Božanske Riječi*. Naše obrađivanje Međunarodnih Pouka Nedjeljne Škole je posebno za starije Istraživače Biblije i Učitelje. Neki to obilježje smatraju neophodnim.

Ovaj časopis čvrsto brani jedini pravi temelj Kršćanske nade koji je sada tako općenito negiran – Otkupljenje kroz dragocjenu krv „Čovjeka Krista Isusa, koji je dao sebe kao *Otkupninu* [odgovarajuću cijenu, zamjenu] za sve.” (1. Pet. 1:19; 1. Tim. 2:6) Gradeći na tom sigurnom temelju sa zlatom, srebrom i dragocjenim kamenjem (1. Kor. 3:11-15; 2. Pet. 1:5-11) Riječi Božje, njegov daljnji zadatak je da „svima rasvijetli što je zajedništvo tajne koja od početka svijeta bijaše skrivena u Bogu...da sada crkvi bude obznanjena mnogovrsna mudrost Božja...koja u drugim naraštajima nije bila obznanjena ljudskim sinovima kao što je sada obznanjena.” (Efež. 3:5-9,10)

Oslobođen je utjecaja bilo koje organizacije, sekte ili ljudskog učenja, dok nastoji sve više i više dovesti svaki svoj izričaj u što potpuniju podložnost volji Božjoj u Kristu, kako je izražena u Svetom Pismu. Prema tome časopis je slobodan objaviti odvažno sve ono što je Gospodin rekao – u skladu sa Božanskom mudrošću koja nam je data da to razumijemo. Naš stav nije dogmatičan, nego uvjeren; jer mi znamo što tvrdimo, koračajući sa bezuvjetnom vjerom po sigurnim Božjim obećanjima. Povjerali smo mu pouzdanje, da bude korišten jedino u Njegovoj službi; otud naše odluke u odnosu na ono što se može i što se možda neće pojaviti na njegovim stranicama da to mora biti u skladu s našom prosudbom onoga što je Njemu ugodno, učenjem Njegove Riječi, za izgrađivanje Njegovog naroda u milosti i spoznaji. I mi ne samo da pozivamo nego mi potičemo naše čitatelje da si dokažu sve izjave iz časopisa s nepogrešivom Riječju na koju se stalno ukazuje, kako bi se olakšalo takvo ispitivanje.

Za nas Biblija jasno uči:

DA JE CRKVA „HRAM” ŽIVOG BOGA – njegova „građevina,” čija gradnja traje cijelo Evandeosko doba – otkad je Krist postao Otkupitelj svijeta i „glavni kamen” ovog hrama kroz kojega će kad bude završen Božji blagoslovi doći svim narodima i oni će imati pristup Njemu. – 1 Kor.3:16, 17; Ef. 2:20-22; 1 Moj. 28:14; Gal.3:29

DA SE U MEĐUVREMENU NASTAVLJA KLESANJE, OBLIKOVANJE I POLIRANJE posvećenih vjernika u Kristovo djelo pomirenja, i kada posljednji od tog „živog kamenja”, „izabranog i dragocjenog” bude bio spreman, Veliki Graditelj će ih sve dovesti k sebi kroz prvo uskrsnuće; i hram će biti ispunjen slavom i biti će mjesto sastajanja Boga i ljudi tijekom Milenija. – Otkr. 15:5-8

DA JE TEMELJ NADE ZA CRKVU I SVIJET zasnovan na činjenici da je Isus Krist, milošću Božjom, okusio smrt za svakoga, „otkupnina za sve” i da će on biti „istinita svjetlost, koja obasjava svakoga čovjeka i koja dolazi na svijet” u određeno vrijeme. – Hebr. 2:9; Ivan 1:9; 1 Tim. 2:5,6

DA JE NADA CRKVE da će biti poput svog Gospodina, „vidjeti ga kakav doista jest”, biti „sudionikom božanske prirode”, i imati udjela u njegovoj slavi kao sunasljednici. – 1 Ivan 3:2; Ivan 17:24; Rim.8:17; 2 Pet.1:4

DA JE SADAŠNJI ZADATAK CRKVE usavršavanje svetaca za buduće djelo službe; razvijanje u sebi svake milosti; biti Božji svjedok svijetu; i pripremiti se da budu kraljevi i svećenici u sljedećem dobu. – Ef. 4:12; Mat. 24:14; Otkr. 1:6; 20:6

DA JE NADA ZA SVIJET milenijsko kraljevstvo u kojemu će svi dobiti priliku biti blagoslovljeni spoznajom i svim drugim – vraćanje svega onog što je Adam izgubio, svima koji to prihvate i koji budu bili poslušni, iz ruku njihovog Otkupitelja i njegove proslavljene Crkve – dok će svi nepopravljivi biti zauvijek uništeni. – Djela 3:19-23; Iza. 35

KONVENCIJE PREKO MORA

UREDNIK NA SVOM EUROPSKOM PUTOVANJU

DRAGI ČITATELJI STRAŽARSKE KULE:

Poslao sam svoje prethodno pismo upravo kad je naš brod, New York, stigao u Southampton. Kad sam stupio na obalu, dočekao me brat Henninges, a malo kasnije, po dolasku u London, delegacija koja je predstavljala londonsku crkvu. Naši su pozdravi zasigurno bili vrlo srdačni i zajedno smo zahvalili Bogu na sigurnom putovanju i zamolili božanski blagoslov za našu misiju.

U Londonu je održano pet sastanaka. Prvi je bio u subotu poslijepodne, sastanak za pozdrave i dobrodošlicu, i tijekom svojih primjedbi spomenuo sam srdačne pozdrave koje su mi poslala braća iz skupštine Allegheny; uvjeravajući prijatelje da ti pozdravi dobro predstavljaju osjećaje sve drage braće i sestara iz Amerike. Oni su zauzvrat željeli da vam prenesem njihovu ljubav i da vam uputim njihove pozdrave u Gospodinu, te da vam posvjedočim da su Božji ljudi, iako razdvojeni oceanima, jednog duha – začeti od jednog Oca.

Večernja služba trajala je od 19 do 21 sat; prisustvovalo je oko 400 ljudi (otprilike isto kao i poslijepodne). Moj tekst bio je Heb. 6:13-17 – o nadi koja je sidro za našu dušu i koja se temelji na Božjem obećanju Abrahamu, koje je potvrdio zakletvom; tako da ne samo da Abraham može imati „snažnu utjehu”, nego i mi koji se osvrćemo na taj zakletvom vezani Savez, očekujući njegovo ispunjenje i vjerujući, Božjom milošću, da možemo biti nasljednici priprema tog Saveza – kao Abrahamovo duhovno „sjeme”. Naša su se srca radovala u apostolovom uvjerenju: „Ako ste Kristovi (članovi ili nevjesta), onda ste Abrahamovo sjeme i nasljednici prema obećanju” (Gal. 3:29). Jasno smo vidjeli da, iako smo nasljednici tog obećanja, ono još uvijek nije ispunjeno. Naša vjera je ponovno uhvatila obećanje i zakletvu Božju, te smo se uvjerali ne samo da ispunjenje ne može izostati, nego da je proslavljenje našeg Gospodina kao Glave „sjemena”, kao većeg Izaka, dodatno jamstvo da će uskoro Crkva, kao veća Rebeka, biti sjedinjena s njim i da će obećanje krenuti prema potpunom ispunjenju – blagoslovu svih obitelji na zemlji pod Milenijskim Kraljevstvom.

U nedjelju smo imali tri službe: u 11 sati, 15 sati i 19 sati. Prisustvo ujutro procijenjeno je na 400, poslijepodne na 600, a navečer na 800 ljudi. Dragi prijatelji iz skupštine sjevernog Londona osigurali su obilnu večeru u 18 sati, kako u subotu, tako i u nedjelju: svi su bili srdačno pozvani da sudjeluju. Broj sudionika u nedjelju navečer – oko 300 – prilično je predstavljao duboko zainteresirane iz Londona i okolnih gradova i mjesta.

Naš tekst u nedjelju ujutro bio je Fil. 4:8, 7. Govor je bio upućen Crkvi, a ne javnosti, i „put Gospodnji” učinjen je što jasnijim: (1) Način na koji smo prvo vidjeli sebe kao grešnike. (2) Naš prvi pogled na Krista kao našeg Spasitelja i naše opravdanje kroz Krista u njegovoj krvi. (3) Naše posvećenje, začće za novu prirodu kao članovi izabranih. (4) Naša iskustva nakon što smo kao nova stvorenja ušli u Kristovu školu. (5) Kušnje i brušenje na tom putu kako bismo se pripremili za Kraljevstvo – da nas Gospodin ispolira kao svoje dragulje. (6) Pomoć braće na dobrom putu riječima i primjerom – naš Stariji Brat prvi, a brat Pavao sljedeći.

Poslijepodnevna služba bila je posvećena pitanjima: ovo se smatralo najpraktičnijim načinom za dosezanje tema koje su najviše zanimale braću. Tako su provedena dva sata – korisno, vjerujemo, za sve. Mnoga pitanja ukazivala su na duboko razmišljanje o temama dragim svima nama.

Završna služba londonske konvencije bila je dobro posjećena, unatoč cjelodnevnoj kiši. Interes je bio izvrstan, što je pokazala pažnja koju su tijekom dva sata posvetili ljudi od kojih gotovo polovica prije toga nije imala gotovo nikakvo znanje o istini.

Naša tema ovom prilikom bila je: „Milenijske nade i izgledi.” Na kraju je gotovo sat vremena proveden u davanju i primanju srdačnih oproštaja i dobrih želja. Kad bi barem naše pero bilo sposobno opisati riječi iskrenih pozdrava – ljubazne poglede očiju i iskrene stiske ruku. Uvjerili smo drage prijatelje da prihvaćamo njihove tople riječi i mnoge ljubazne postupke prije svega kao Gospodinu, koji nam je dao sve dragocjene istine koje toliko raduju sve koji imaju uho vjere. Drugo, da sam bio dobrodošao i voljen kao predstavnik Gospodinovih ljudi koji se raduju sadašnjoj istini – ne samo u Americi nego diljem svijeta. Treće, prihvatio sam dio njihove ljubavi i pozdrava osobno – kao sluga i predstavnik Gospodina i njegovih ljudi. (I ovo je uvijek moj stav i pogled.)

U utorak (28. travnja) krenuli smo na put za Dansku i Švedsku – putovanje od preko 2318 kilometara – kako bismo susreli naše drage skandinavske prijatelje, koje, iako nismo vidjeli, volimo kao braću u Kristu. Predstavnici londonske skupštine ispratili su nas do željezničkog kolodvora i poželjeli nam sretan put, nadajući se da ćemo se opet vidjeti prije našeg povratka u Ameriku. Brat Henninges me prati i prava je utjeha i istinski suradnik u svakom pogledu. Neka ga Gospodin nagradi!

Naša prva stanica bila je u Kopenhagenu. Dočekali su nas na kolodvoru s vrlo srdačnom dobrodošlicom i odveli nas u udoban smještaj. Obavijest o našem dolasku dovela je braću i sestre iz raznih smjerova, koji

su čekali naš dolazak i, zajedno s lokalnom braćom, gotovo nas preplavili dokazima svoje ljubavi i zajedništva. Iako smo komunicirali preko brata koji je služio kao tumač, oči i stisci ruku dali su naglasak svemu izrečenom.

Imali smo tri sastanka u ovom velikom gradu – dva od njih bila su polujavna, uključujući ne samo prijatelje istina predstavljenih u publikacijama Sionske stražarske kule, nego i njihove kršćanske prijatelje koje su pokušavali zainteresirati. Najveća posjećenost bila je oko 200 ljudi – vrlo dobro za sastanak usred tjedna.

Nastavljajući naše putovanje, stigli smo u Stockholm u nedjelju ujutro, 3. svibnja – dragi vođa danskih sastanaka pratio nas je. Kad smo izašli iz vlaka, dočekalo nas je oko deset švedske braće – među njima i dvojica drage braće koji već neko vrijeme kolportiraju u ovim krajevima i čiji su napori blagoslovljeni od Boga. Brzo smo se osvježili i krenuli prema mjestu sastanka, gdje smo zatekli prepunu sobu švedske braće i sestara koji su srdačno pjevali staru i poznatu melodiju riječima koje nismo razumjeli. Ali okolnosti, ozbiljnost i osvjetljena lica sve su nam govorili; taj nepoznati jezik daje hvalu istom Bogu, nadahnut istim nadama izgrađenim na istim obećanjima. Odmah smo započeli naše obraćanje – dragi brat (nekadašnji svećenik u švedskoj državnoj crkvi) služio je kao tumač, ponavljajući naše riječi na švedskom, rečenicu po rečenicu.

Dva sata smo raspravljali o zakletvom vezanom savezu, nadi koja je sidro naše vjere kao Gospodinove braće i sunasljednika. Vlažne oči i klimanje glavom jasno su pokazivali da su istine prepoznate i cijenjene, te da su mnogi od prisutnih iskreno željeli učiniti svoje pozive i izbore sigurnima kao „nasljednici prema obećanju”, kao sunasljednici s Kristom Isusom, našim Gospodinom (Gal. 3:29).

Naš drugi javni sastanak bio je u nedjelju u 17:30 i trajao je do gotovo 20 sati. Prisustvovalo je oko 250 ljudi koji su najpažljivije pratili naše izlaganje o „Milenijskim nadama i izgledima”. Neki od prisutnih – otprilike polovica – bile su osobe izvana koje nisu u potpunosti prihvatile sadašnju istinu. Međutim, činili su se iskrenim kršćanima i možemo razumno očekivati da će neki od njih biti blagoslovljeni od Gospodina kroz ove ili druge instrumente; da će biti sposobni „shvatiti sa svim svetima dužine i širine i visine i dubine ljubavi Božje koja nadilazi svako znanje” (Efežanima 3:18).

Sastanci u ponedjeljak, od 11 do 13 sati i od 15:30 do 18 sati, bili su posječeni od oko 100 ljudi svaki. Svi su zasigurno bili duboko zainteresirani, iako neki možda još nisu u potpunosti predani. Teme ovih sastanaka odnosile su se na korake učenja, uvjete za ulazak i ostanak na uskom putu do „slave, časti i besmrtnosti”. Naše srce bilo je jako ohrabreno čuvši od

dvojice, koji su znali engleski, da su prepoznali put koji su dugo tražili, te da su potpuno posvetili sve Gospodinu i radovali se u skladu s tim.

Možemo se nadati da ih je bilo više, jer su neki od dragih prijatelja govorili najrječitije svojim očima, a svojim su postupcima pokazivali da žele razgovarati s nama. Jedan dragi brat uhvatio je našu ruku objema svojim rukama i pogledao nas u lice sa suzama u očima, a zatim, pokazujući na svoja usta, odmahnuo glavom; zatim je pokazao na svoje oči, a potom na svoje čelo; zatim je pogledao prema nebu, pa ponovno stisnuo našu ruku objema svojim. Tako nam je rekao, onoliko koliko bi riječi na bilo kojem jeziku mogle izraziti: Ne mogu govoriti da vam kažem o radosti u svom srcu, ali oči mog uma su se otvorile i sada mogu vidjeti našeg nebeskog Oca u njegovom pravom svjetlu i mogu razumjeti njegov divan plan, i želim vam zahvaliti jer mi je kroz vaše posredovanje naš Otac poslao ovaj neprocjenjivi blagoslov.

Upravo smo napustili ovu dragu braću i sestre na našem povratku kako bismo ispunili obveze u Velikoj Britaniji. Oko 25 ili 30 njih došlo je na kolodvor po kiši da nas isprati. Impresivni su bili stisci ruku ovih dragih prijatelja koji su, iako siromašni, kupili željezničke karte kako bi došli na peron i vidjeli nas posljednji put. Preko tumača su rekli: Bojimo se da ne možemo i nećemo moći pokazati koliko vas volimo u Gospodinu i koliko cijenimo privilegije ove Konvencije.

Jedna draga švedska sestra, učiteljica (koja govori engleski), koja je upoznala istinu tek prije oko godinu i pol, ali je tijekom tog vremena učinila mnogo da je predstavi drugima, došla je da nas upozna u Kopenhagenu, išla s nama u Stockholm, vratila se s nama u Kopenhagen te otišla kući tek nakon što nas je ispratila. Kad smo se konačno rastali, dala nam je cvijeće, rekavši: „Ovo nije od mene, nego od svih dragih švedskih prijatelja istine. Ja sam bila prva od njih koja vas je upoznala i sada sam posljednja koja vam želi sretan put i Božji blagoslov – pa prihvatite ovo cvijeće, molim vas, kao znak naše kršćanske ljubavi prema vama i radu koji vam je Gospodin dao da obavljate.” Ova draga sestra, vrijedna radnica, putovala je ukupno preko 1126 kilometara kako bi uživala, hranila se istinom te pokazala svoju ljubav prema njoj. Može li se čuditi ako sada napišem: Nikada neću zaboraviti svoj posjet Skandinaviji i uvijek ću se moliti i tražiti Gospodinov blagoslov za njegovo djelo tamo.

Putovanje iz Stockholma vlakom do Malmöa (603 km) i morem (24 km) vratilo nas je natrag u Kopenhagen, gdje smo se ponovno oprostili od naših danskih prijatelja. Odatle smo vlakom stigli do Korsøra (112 km), gdje smo ponovno uzeli brod za Kiel (160 km). Ovdje smo vidjeli ratnu jahtu njemačkog cara i oko 24 njemačka ratna broda, te smo se u duhu

radovali što će uskoro biti pretopljeni, kako bi se njihove tone metala koristile u miroljubive svrhe pod upravom velikog Kneza Mira. Iz Kiela nas je putovanje vlakom (804 km) dovelo do Vlissingena (Flushinga), gdje smo ponovno uzeli parobrod (185 km) do pristaništa Queensboro i ponovno bili na britanskom tlu. Putovanje vlakom do Londona (80 km) vodilo nas je kroz najviše obrađenu zemlju koju smo vidjeli na cijelom našem putovanju, pa i šire. Činila se kao slika onoga što će uskoro biti obnovljeni Raj.

Pri našem prvom dolasku u Englesku dodali smo nekoliko međupostaja našem itineraru. Jedna od njih bila je Leeds, naše sljedeće odredište, u koje smo stigli nakon putovanja od 402 kilometra. Dragi prijatelji su nas dočekali na kolodvoru, pozdravljajući nas vrlo srdačno; naš dolazak je kasnio, pa su čekali cijelo poslijepodne. Vrijeme je bilo vlažno i hladno, ali ne i njihov žar, niti naš. Odmah smo se osjećali kao kod kuće s njima. Nakon čaja smo otišli u dvoranu YMCA-a i sat i pol se obraćali vrlo inteligentnoj publici od oko 125 ljudi o „Zakletvom vezanom savezu” iz Heb. 6:17. Organizirana je posebna večera, na kojoj se okupilo dobro društvo, i nakon osvježavajućeg noćnog odmora krenuli smo za Glasgow (321 km) – sretna grupa nas je ispratila do vlaka i poslala najljepše pozdrave „braći u Americi”.

Glasgow je bio jedno od naših stajališta 1891. godine, kada smo tražili oko šest pretplatnika Kule. Sada, po dolasku vlaka, na peronu nas je dočekalo 30 dragih braće i sestara te su nas pozdravili s velikim entuzijazmom – uvjeravajući nas u ljubav drugih koji nisu mogli biti prisutni. Čuli smo da su Škoti nedemonstrativni i vrlo neskloni „nositi srce na dlanu”, ali toplina našeg dočeka uvjerila nas je da su Škoti bili pogrešno predstavljeni, ili da je „ljubav prema istini” uvelike transformirala ove drage prijatelje, koji su nas svojim rukama i licima, ništa manje nego riječima, tako entuzijastično dočekali. Bili smo vrlo gostoljubivo primljeni i molimo za božanski blagoslov za naše domaćine i njihove obitelji. Bilo je to u petak navečer, a crkveni odbor za organizaciju posjetio nas je kako bi iznio prijedloge detalja za Konvenciju, koji prethodno nisu bili dogovoreni poštom. Naše zajedništvo bilo je vrlo ugodno i otvoreno, te je zaključeno molitvom.

Subotnji jutarnji program sastojao se od zanimljivih izvještaja raznih malih skupina vjernika u Škotskoj, koje su predstavili njihovi predstavnici. Bili su vrlo zanimljivi i jasno su pokazali da se istina širi ne samo u Glasgowu, već u svim smjerovima oko njega, te pod Božjim blagoslovom pronalazi prave Izraelce. Kratko smo se obratili dragim prijateljima ovom prilikom, čestitajući im na mnogim dokazima Božje naklonosti i blagoslova, ističući da je ključna poruka sadašnjeg pokreta: „Skupite moje svece k meni: one koji su sa mnom sklopili savez žrtvom.” Ne okupljamo se oko sektaškog standarda, imena ili vjerovanja, već oko

Gospodina. Mi koji smo sjedinjeni s Kristom ne trebamo kreda ili druge ljudske veze da nas ujedine – naše jedinstvo s Glavom znači jedinstvo sa svima koji su sjedinjeni s njim i ljubav prema svima takvima u onoj mjeri u kojoj svaki ima ili postiže Gospodinov duh. Uvjerili smo drage prijatelje da donosimo pozdrave svima iste dragocjene vjere od braće u Americi, i da su vaše misli i molitve sigurno s nama.

Popodnevna propovijed bila je o „Zakletvom vezanom savezu” (Heb. 6:13-17), a večernja o „Izuzetno velikim i dragocjenim obećanjima” (2. Pet. 1:4-11). Pokazali smo da su to udjeli Crkve u Abrahamskom savezu. Posjećenost za radni dan bila je izvrsna – oko 400 ljudi na svakoj službi.

Nedjelja je bila veliki dan našeg duhovnog gošćenja s našim Gospodinom (u molitvi, hvali i proučavanju njegove Riječi) i jedni s drugima kao sunasljednici obećanja. Početna služba bila je opći sastanak svjedočanstava. Jedan za drugim pričali su priču koju svi znamo iz iskustva, ali koju uvijek rado čujemo iznova – o Božjoj milosti i providonosnom vođenju u jasnije svjetlo sadašnje istine. Na ovom sastanku čulo se i nekoliko dragih kolportera, a njihova svjedočanstva bila su poput svih drugih – o njihovom vlastitom blagoslovu i radosti u službi unatoč povremenim obeshrabrenjima.

Iskoristili smo priliku da ponovno izrazimo svoju radost što je Gospodin bio zadovoljan koristiti naše skromne napore, ali smo slavu dali Gospodinu, ističući da „od njegove punine svi mi primismo, i milost za milost”; da je došlo pravo vrijeme za punije svjetlo da osvijetli božansku Riječ i stoga je poslano od Gospodina za sve prave Izraelce; te da su sve male kušnje, patnje i žrtve koje su nam usputno došle u služenju istine kućanstvu vjere bile više nego nadoknađene u blagoslovima, milostima i privilegijama koje su nam dane u sadašnjem vremenu, ne računajući na obećani udio u slavama Kraljevstva. Sljedeća propovijed bila je o veličini Božje moći koja djeluje u njegovim svetima (Efežanima 1:19). Vidjeli smo božansku moć koja se provodi kroz Riječ obećanja i njegovu milost koja je dovoljna za sve kušnje i koja će izvesti kao pobjednike sve njegove vjerne. Također smo vidjeli njegovu moć da učini za nas i s nama u budućnosti – uzdižući nas u slavu i koristeći nas tada da blagoslovi svijet.

Na poslijepodnevnoj službi u nedjelju brat Henninges obratio se Konvenciji, a njegova tema bila je „Posvećenje” iz Izreka 23:26. Posvećena mu je velika pažnja dok je ukazivao na posvećenje Abrahama i drugih uglednika iz prošlosti, a zatim na posvećenje našeg Gospodina i njegovih apostola, prenoseći svima pouku da se samo potpunim predanjem Gospodinu možemo nadati postizanju božanske naklonosti i vječnog života.

Nedjeljna večernja služba (od 18:30 do 21:00) bila je najposjećenija služba Konvencije i ujedno njezina završna. Prisustvovalo je oko 1000 ljudi, a pažnja koju su mnogi posvetili tako dugoj službi daje nam nadu da su neka srca i umovi dosegnuti istinom. Ne možemo se nadati da su svi ili čak mnogi od onih koji su slušali imali „uho da čuju” ili „srce koje razumije”, ali se nadamo da su publike tako izvanredne inteligencije kao što su bile ove u Glasgowu primile neke misli o božanskom planu spasenja koje nikada neće zaboraviti, iako će samo nekolicina njih konačno biti među izabranima koji će kao „pobjednici” „učiniti svoj poziv i izbor sigurnim”. Bio je prisutan i priličan broj ljudi iz medicinske struke, vjerojatno iz poštovanja prema jednom od braće koji je vrlo ugledan liječnik – profesor na medicinskom fakultetu ovdje i jedan od dva glavna kirurga u bolnici u Glasgowu.

Ponedjeljak smo proveli s prijateljima u predgrađu Glasgowa, uživajući u odmoru i odgovarajući na korespondenciju. Uvečer nam se pridružilo preko šezdeset članova crkve u Glasgowu, koji su s nama proveli tri sata u druženju i opraštanju, a posjet je završio molitvom za Gospodinovu trajnu naklonost prema crkvi ovdje, prema nama na našem daljnjem putovanju i služenju, te prema svim dragim Izraelcima Božjim – poznatim i nepoznatim. Dragi prijatelji su nas zamolili da prenesemo njihove pozdrave i srdačne želje crkvi u Alleghenyju i svoj „braći iste dragocjene vjere”. Oko 28 prijatelja iz Glasgowa planira izlet (128 km) do Edinburgha kako bi posjetili tamošnju crkvu u vrijeme našeg posjeta – tamo ćemo se konačno oprostiti. Međutim, inzistiraju da ponovno dođemo kada bude pripremljen sedmi svezak Svanuća, jer smo ih uvjerali da trenutno ne možemo smatrati Gospodinovom voljom da poduzimamo tako duga putovanja dok se serija Svanuća ne dovrši. Imajući jedan dan na raspolaganju, prihvatili smo poziv na sjever, u Dundee, prije naših obveza u Edinburghu – u srijedu i četvrtak, 13. i 14. svibnja.

Na putu do željezničkog kolodvora sreli smo „tetu Saru”, koja je željela da posjetimo njezinu „trgovinu”, u čijem je stražnjem dijelu crkva u Glasgowu započela kao kružok Svanuća od oko četiri do šest osoba. Tamo smo popili šalicu čaja i pojeli dio voćnog kolača koji nam je ispekla druga sestra nakon prve najave Kule o našem posjetu. Neki koji nisu mogli doći u Edinburgh okupili su se na kolodvoru da se oproste s nama (30). Dok je vlak kretao, još su pjevali: „Bog neka bude s tobom dok se ponovno ne sretnemo.” Naša i njihova

srca bila su puna. Prisjetili smo se Gospodinovog obećanja u Mateju 19:29 i ponovno osjetili njegovo ispunjenje. Hvalite njegovo ime!

Na stanici u Dundeeju dočekalo nas je i srdačno pozdravilo šest prijatelja – samo polovica ukupnog broja zainteresiranih. Šezdeset i jedna osoba okupila se na jedinom sastanku koji nam je vrijeme dopuštalo tamo. Posvetili su nam veliku pažnju dva sata dok smo nastojali pokazati neizmjerne bogatstva Božje milosti prema nama, izložena u Zakletvom vezanom savezu. Nadamo se da ćemo kasnije saznati o nekim plodovima. Bili smo vrlo gostoljubivo primljeni i rano sljedećeg jutra, 13. svibnja, krenuli smo za Edinburgh.

Stigli smo u Edinburgh malo poslije podneva i na stanici su nas srdačno dočekali predstavnici crkve. Veličanstveni grad bio je u pokretu i svečanom ruhu u čast državnog posjeta kralja; ipak, naša prva večernja služba bila je dobro posjećena i posvećena je velika pažnja našem izlaganju „Zakletvom vezanog saveza”. Sastanak u četvrtak u 15 sati bio je uglavnom za duboko zainteresirane. Naša tema bila je „Gubici i dobici Kristovih sljedbenika” iz Filipljanima 3:7-14. Zatim je uslijedio ručak – sendviči, kolači i čaj – koji je poslužila crkva u Edinburghu i koji je podijelilo gotovo stotinu ljudi. Sljedeća je bila naša završna javna služba, a tema je bila „Milenijske nade i izgledi”.

U 21:45 bili smo na željezničkoj stanici s delegacijom lokalne crkve kako bismo se oprostili od 34 posjetitelja iz Glasgowa. Ovo je bio opći oproštaj i ponovno se s entuzijazmom pjevala pjesma „Bog neka bude s tobom dok se ponovno ne sretnemo.” Nikada nećemo zaboraviti našu škotsku braću i njihovu hitnu molbu da ponovno dođemo. Kao dokaz revnosti dragih prijatelja ovdje, spominjemo da je priličan broj njih putovao čak 643 km kako bi prisustvovao ovoj Konvenciji; a jedna draga sestra (sa Shetlandskih otoka, sjeverno od Škotske), kada se opraštala s nama, rekla je: „Sigurna sam da nije mnogo njih došlo tako daleko da vidi kralja kao što sam ja došla da vas upoznam; putovala sam kopnom i morem dva dana i dvije noći da bih stigla ovdje, a sada će mi trebati dva dana i dvije noći da se vratim kući.” Uvjerali smo dragu sestru u našu duboku zahvalnost za njezinu kršćansku ljubav i rekli joj da smo kompliment prihvatili ne osobno, već kao znak njezine ljubavi prema velikom Kralju kraljeva, koji nas je počastio dopustivši nam da prenosimo sadašnju istinu – poruku žetve – u njezino pravo vrijeme.

Vjerno, vaš brat i sluga u Gospodinu,
CHARLES T. RUSSELL

APOSTOL PAVAO U RIMU

— Djela apostolska 28:16-24, 30, 31. – 14. lipnja. —

Ključni tekst. — „Ne stidim se evanđelja Kristova.” – Rim. 1:16.

Nesumnjivo je da je povoljan dojam koji je apostol Pavao ostavio na stotnika koji ga je doveo kao zarobljenika u Rim – dokazi koje je ovaj imao na putovanju, u oluji, u brodolomu i kasnije tijekom boravka na Malti – u kombinaciji s povoljnim pismom koje je Fest poslao Cezaru objašnjavajući da su optužbe protiv apostola očito bile rezultat vjerske mržnje itd., osigurao za njega vrlo drugačiji tretman od onoga koji se obično pruža zarobljenicima poslanima u Rim. Bio je tretiran kao zarobljenik u tolikoj mjeri da je stalno bio okovan za stražara, rimskog vojnika, odgovornog za njegovu prisutnost kad god bi se to zatražilo. Ti su se stražari mijenjali svakih nekoliko sati, tako da je, u cjelini, vjerojatno znatan broj članova garnizona imao osobni kontakt s apostolom, izbliza upoznao njegov način života, i mnogi od njih su morali čuti njegovo učenje i propovijedanje brojnim Židovima i kršćanima koji su ga posjećivali. Pretpostavlja se, – ne bez osnove, mislimo, – da su neki od tih vojnika, koji su kasnije poslani u Veliku Britaniju, tamo prenijeli evanđelje. Sigurno je da je apostolov život bio živa poslanica koja nije mogla biti bez učinka, bilo za blagoslov ili za otvrdnjavanje onih s kojima je dolazio u kontakt – nekima miris života za život; drugima miris smrti za smrt – ovisno o tome kako su primili ili odbacili znanje i svjetlo. Isto bi trebalo vrijediti za sve Gospodinove sljedbenike u mjeri njihovih sposobnosti i prilika; svaki bi trebao pustiti da njegovo svjetlo tako sjaji da proslavi Oca. Poslovni znanci, društveni prijatelji, susjedi, rodbina, – svi bi trebali točno znati gdje stojimo po svim pitanjima pravednosti, kao i što je temelj naše vjere i nade.

Obaviješteni smo da je Pavao boravio u svojoj unajmljenoj kući – točnije u stanovima, ne nužno u cijeloj zgradi. Troškovi održavanja takvog prebivališta, gdje se moglo pozivati mnoge ljude, morali su biti znatni, i očito je da apostol ovdje nije nastavio svoj zanat izrade šatora. Moguće je da su njegove potrebe podmirivali prijatelji u Rimu i drugdje: također je moguće da je u to vrijeme, po Božjoj providnosti, dobio znatno nasljedstvo od očeva imanja. Pouka u ovom slučaju je da je Bog sposoban osigurati sve naše stvarne potrebe na ovaj ili onaj način. Na nama je da činimo sve što možemo s onim što naše ruke nađu za raditi, koristeći naše vrijeme, snagu i talente u Gospodinovoj službi prema najboljoj prosudbi, prepuštajući sve aranžmane kao i rezultate u njegove ruke. Nema sumnje da je za apostola bilo korisno što je neko vrijeme bio u oskudici i što je morao raditi vlastitim rukama za životne potrebe dok je propovijedao dobru vijest. Tako je pokazao svoju

odanost Gospodinu, istini, braći, načelima; i tako nam je dao primjer u tim područjima koji je, bez sumnje, od tada bio koristan mnogim Gospodinovim sljedbenicima.

Pavao je imao znatan broj rođaka i poznanika u Rimu, čiji broj znamo da je bio najmanje trideset i dvoje prema pozdravima u njegovoj poslanici koju im je prethodno napisao iz Korinta. (Rim. 16:1-15.) Nesumnjivo su bili obaviješteni o apostolovom dolasku i brzo su ga posjetili. Ali naša lekcija posebno skreće pozornost na apostolovu energiju u nastojanju da bude zauzet Gospodinovim djelom, – nastojanju da objavi dobre vijesti onima koji ih još nisu čuli. Tri dana nakon dolaska u Rim poslao je poziv tražeći od vodećih Židova da ga posjete. Iz ovoga možemo naučiti dobru lekciju u skladu s apostolovim riječima: “Ne budite lijeni u poslu, budite gorljivi u duhu, služite Gospodinu.” Naš glavni posao, poput njegovog, trebala bi biti Gospodinova služba; udobno uređenje našeg prebivališta i naše druženje s prijateljima i rodbinom ne bi trebalo zauzimati najvažniji dio našeg vremena. Trebali bismo se sjetiti apostolovih riječi: “Jedno činim”; i primjenjujući ih na sebe trebali bismo biti “neprestano [bez prestanka] u vrijeme i u nevrijeme [kada nam je prikladno i kada nam nije prikladno]” u našoj službi Gospodinu i njegovoj stvari.

Židovi su prihvatili poziv i posjetili apostola: nesumnjivo su došli spremno iz nekoliko razloga. Prvo, svi Židovi koji su živjeli u Rimu bili su podvrgnuti progonima, koji su otprilike tri godine ranije iz grada protjerali Akvilu i Priscilu. Ovaj progon je sada donekle popustio, ali nesumnjivo je ostavio srca Židova u mnogo poniznijem stanju nego što bi inače bila. Progoni zasigurno imaju svoju vrijednost za Gospodinov narod; pomažu nam da postanemo suosjećajniji, puni samilosti i empatije prema drugima, kao i da nas izbruse i razviju u kršćanskom karakteru. Drugo, Židovi su, nesumnjivo, bili zainteresirani za sunarodnjaka u nevolji, a posebno za onoga koga su smatrali tako neobično tretiranim od strane rimske vlasti – onoga kojemu je bila dodijeljena tako velika sloboda kao što ju je uživao Pavao. Gospodinova providnost je zasigurno bila u ovom pitanju, a apostolov poseban oblik ograničenja očito je bio povoljan za stvar koju je predstavljao. Židovi bi zasigurno pazili da ne podignu pobunu protiv onoga koji je, iako zatvorenik, bio tretiran s takvim uvažavanjem, i onoga koji je bio pod izravnom zaštitom vojnika, te za čije bi nasilje bili izravno odgovorni Juliju, za kojeg se pretpostavlja da je bio pretorijanski prefekt, ili “kapetan straže” tog vremena –

čovjek dobrog ugleda. Dok je bio zatvorenik u svojoj kući, apostol je pronašao povoljnu priliku za pisanje nekoliko svojih poslanica – Filipljanima, Galaćanima, Efežanima, Kološanima. Nesumnjivo su dvije godine provedene u zatvoru u Cezareji bile vrijedne za samog apostola, jer su mu pružile obilniju priliku za daljnje proučavanje božanskog plana nego što bi ju mogao uživati dok je neprestano bio angažiran u misijskom radu. Sada su ovo dodatno iskustvo i razumijevanje evanđelja našli svoj izraz u spomenutim poslanicama i bili su preneseni Crkvi u Rimu. Također bismo trebali zapamtiti da je Rim u to vrijeme bio samo središte utjecaja, odakle su se njegovi utjecaji širili u svim smjerovima. Tako vidimo Gospodinovo vodstvo u apostolovim poslovima, i primjenjujući lekciju na sebe, ona nam utiskuje njegovo uvjerenje da “sve stvari rade zajedno za dobro onima koji ljube Boga, pozvanima po njegovoj namjeri.” Utješeni ovim obećanjem možemo podnijeti kušnje i razočaranja, čak i ako u tom trenutku ne možemo vidjeti kako će takva iskustva ikada donijeti dobro. Tako učimo da:

“Vjera Mu može čvrsto vjerovati, Što god da se dogodi.”

Glavnim Židovima koji su ga posjetili, apostol je ukratko objasnio uzrok protivljenja Židova, nužnost svoje žalbe Cezaru i uvjerenje da nema ništa čime bi optužio svoj narod. Njegova plemenitost karaktera ističe se na svakom koraku njegovih poslova. Koliko bi se manje plemeniti umovi osjećali ogorčeno prema svom narodu! Koliko bi ih optužilo vladare u pretjeranim izrazima zbog njihove nepravde, licemjerja itd.! Volimo apostola još više jer u njegovom ponašanju prepoznamo pravi, plemeniti, kršćanski duh i načelo. Nastojmo slijediti njegov primjer, ne samo u pogledu onoga što ćemo reći o zemaljskim zakonima i vladarima, već primijenimo isto pravilo na sve koji nam žele nanijeti štetu; ne vraćajmo zlo za zlo i uvredu za uvredu, već se sjetimo kako je napisano o našem Gospodinu da “kad su ga vrijeđali, nije uzvraćao uvredama.”

Primijetite mudrost apostola u rukovanju svojom temom: nije pokazao nikakvu neljubaznost prema onima koji su bili uzrok njegovog zatvaranja, već je svojim slušateljima izjavio da nosi svoje okove zbog nade Izraela. Nije tražio njihovu sućut; nastojao je okrenuti njihova srca prema Gospodinu. Stoga je, što je prije moguće u svom izlaganju, usmjerio njihovu pozornost na ovu središnju činjenicu: da Izrael ima nadu, i da zbog svoje odanosti Izraelu i nadi Izraela trpi zatvor.

Ljubaznost često rađa ljubaznost (iako ne uvijek), i Židovi su odgovorili vrlo obzirno rekavši da ne znaju ništa protiv apostola i da bi rado čuli njegovu priču iz njegovih vlastitih usta. Priznali su, međutim, da imaju određene predrasude prema doktrinama koje je

zagovarao jer su čuli nepovoljne izvještaje o kršćanstvu – da se “svugdje protiv njega govori.”

Što se više približavamo istini, to je vjerojatnije da ćemo naići na brojne neprijatelje. Dobri ljudi i loši ljudi mogu imati i prijatelje i neprijatelje, ali čisto evanđelje i oni koji ga podržavaju svugdje su predmet protiv kojega se govori – imaju malo gorljivih prijatelja izvan svoje male posvećene skupine; ali neće uvijek biti tako. Sada je tako jer još uvijek živimo u razdoblju koje se duhovno naziva “ovaj sadašnji zli svijet” (Gal. 1:4), i jer je Sotona bog ovog svijeta, koji sada djeluje u djeci neposlušnosti, zaslijepljujući njihove oči za istinu i prisiljavajući ih da mrze svjetlo i suprotstavljaju mu se. Uskoro će Sotona biti vezan, i njegovi zavedeni podanici će imati oči svog razumijevanja otvorene (Iza. 35:5; Otk. 20:1): “tada ćete se vratiti” – okrenuti se – vidjeti stvari iz božanske perspektive, i razlučiti između onoga koji služi Bogu i onoga koji mu ne služi – razlučiti značajnu razliku u odnosu na sadašnje vrijeme – da će zločinci patiti, a oni koji čine volju Gospodnju biti uvelike blagoslovljeni i više neće biti predmet protiv kojega se svugdje govori.

Apostol nije pokušao propovijedati evanđelje na ovom prvom sastanku, već se jednostavno predstavio i iznio svoju poruku te dogovorio sastanak za budući susret, na kojem se, prema grčkom tekstu, okupio velik broj ljudi, kojima je izložio poruku, svjedočeći o Kraljevstvu Božjem i uvjeravajući ih u vezi s Isusom – od jutra do večeri. Možemo zamisliti sadržaj ovog dugog govora: očito je bio u skladu s riječima našeg Gospodina dvojici s kojima je išao u Emaus nakon svog uskrsnuća, kada im je otvorio Sveto pismo – pokazujući tipove Zakona, nužnost antitipske žrtve za grijeh i nužnost antitipskog Proroka, Svećenika i Kralja; proročanstva proroka o tim stvarima; riječi Davida, Izaije, Jeremije, Zaharije, Joela, itd. Nesumnjivo je apostol također iznio izvještaj o čistoći života i učenja našeg Gospodina, te ispričao činjenice koje dokazuju njegovo uskrsnuće, i svoje vlastito svjedočanstvo da Gospodin više nije čovjek, već slavno biće, čija je prisutnost, kada ju je apostol vidio, sjajila iznad sjaja sunca u podne. Nesumnjivo je također ukazao na uzvišeni poziv Crkve, i da je ova prilika za postajanje duhovnim Izraelom najprije dana tjelesnom Izraelu; i da će pogani, prema riječima proroka, biti pozvani da popune, da dovrše izabrani broj koji je Bog predodredio za ovu slavu. Nesumnjivo je pokazao da poziv uključuje patnju, žrtvu i samoodricanje sada od strane onih koji će sudjelovati u slavi nebeskog Kraljevstva kada ono bude uspostavljeno pri drugom dolasku Mesije, i uskrsnuću Crkve, koja je njegovo tijelo.

Kao što je uvijek slučaj, istina se pokazala kao separator, i ne iznenađuje nas što među onima koji su

bili dovoljno zainteresirani i znatiželjni da žele čuti apostola, neki vjeruju, a neki ne vjeruju. Istina u vremenu žetve ovog doba ima sličan učinak: ona je srp koji skuplja pšenicu u žitnicu i odvaja kukolj. Pavao nije bio odgovoran za učinak istine na svoje slušatelje. Iskreno je želio učiniti im dobro i koristio je svoje najbolje napore da mudro predstavi istinu, ali odgovornost je tada ležala na slušateljima, ne na Pavlu, niti na Gospodinu. Gospodinova namjera je da istina privuče samo jednu klasu – čiste u srcu, prave Izraelce – i da odvoji i suprotstavi one koji nisu u pravom stanju srca, već su čak i u svojim vjerskim pobožnostima vođeni sebičnošću. Tako nalazimo stvari i danas; nisu svi spremni za sadašnju istinu. Neki koji su plemeniti i velikodušni u mnogim aspektima imaju predrasude uma ili srca koje ih sprječavaju da prime dobre vijesti. Kod nekih je to ljubav prema sekti ili stranci s kojom su povezani, a čija učenja moraju biti više ili manje suprotstavljena istini zbog pogrešaka koje sadrže; kod drugih je problem strah od ljudi, koji donosi zamku – strah od veće nepopularnosti i spoznaja da bi vjernost evanđelju Kristovu značila samoodricanje. Gospodin koristi upravo takva iskušenja sada kao i tada da odvoji pšenicu od kukolja, zlato od troske. Ne možemo očekivati da će učiniti drugačije za nas ili za bilo koga, i naše molitve i naponi moraju biti u smjeru potpune iskrenosti s Gospodinom, s braćom i s njegovom istinom – ljubav prema istini iznad svega. Gospodinova izjava o klasi koja će pasti u ovo vrijeme iskušenja je da će im poslati snažnu zabludu, da će vjerovati laži, jer nisu primili istinu u ljubavi prema njoj. – 2. Sol. 2:10,11.

Dobro djelo koje je tako brzo i temeljito započeto, bez sumnje je apostol nastavio s gorljivošću tijekom preostale dvije godine dok je bio zatvorenik. Nije imao privilegiju izlaziti i držati javne govore u Rimu, jer je u to vrijeme car bio ne samo glava svega društvenog i političkog, već i crkveni poglavar svijeta, i svaka nova religija bila bi pod posebnim ograničenjem u Rimu, sjedištu carske vlasti. Stoga je, po svoj prilici, Pavlov položaj kao zatvorenika – sa slobodom primanja svih koji bi došli k njemu – bio najbolji ne samo za njega, već i za stvar koju je predstavljao. Ovdje se podsjećamo da su neki zatvoreni kod kuće zbog obiteljskih dužnosti, bolesti ili drugih obveza ili nužnosti, i da tamo gdje takvi uvjeti prevladavaju, Gospodinov narod bi trebao moliti i očekivati da će im Gospodin dovesti one koji bi mogli imati koristi od njihove službe u istini. Neka svatko od nas bude revan u korištenju svojih prilika, bilo da su naše prednosti velike ili male, i neka se oslonimo na to da Gospodin zna naše stanje i može ga promijeniti prema svojoj dobroj volji i mudrosti. U postojećim uvjetima, nitko nije mogao zabraniti apostolu, niti ga spriječiti, da s najvećim povjerenjem i hrabrošću govori istine koje se odnose na Gospodina

Isusa i Kraljevstvo Božje koje će on uspostaviti pri svom drugom dolasku – sadašnje evanđeosko doba je za odabir, poliranje i testiranje onih koji će biti sunasljednici s njim u tom Kraljevstvu. Budimo vjerni i pazimo da naše službe, i javne i privatne, budu u skladu s tim – da ne dopustimo da bilo koje drugo evanđelje zauzme mjesto ovoga koje nam je Gospodin povjerio. Usput napominjemo da živimo u vremenu mnogih evanđelja – evanđelja socijalizma, evanđelja zdravlja kroz pravilno življenje, evanđelja iscjeljenja vjerom, mentalnih iscjeljenja, hipnotičkih iscjeljenja, itd.; evanđelja raznih znanosti; evanđelja moći volje, itd. Što god njihovi zagovornici rekli o tim evanđeljima, sjetimo se da nijedno od njih nije evanđelje koje su nam Gospodin i njegovi apostoli povjerovali; tražimo stare staze i držimo ih se vjerno dok ne čujemo riječi Učitelja: “Dobro učinjeno, dobri i vjerni slugo, uđi u radost svog Gospodina.” Tada ćemo znati kao što smo poznati; tada ćemo mnogo bolje razumjeti nego što bi nas razne teorije sadašnjeg vremena mogle poučiti. Ako osvojimo veliku nagradu, to mora biti, u svakom slučaju, po cijeni naših sadašnjih zemaljskih života; i stoga je evanđelje zdravlja u nekim aspektima u izravnoj suprotnosti s evanđeljem žrtve koje propovijedamo. Time ne mislimo da bi Gospodinov narod trebao zanemariti zdravlje; ali mislimo da bi u njihovoj procjeni to trebalo biti toliko sekundarno u odnosu na evanđelje Božjeg dragog Sina i slavu koja se postiže kroz njega i kroz sudjelovanje u njegovoj žrtvi, da bi zemaljski život i zemaljsko zdravlje i zemaljski fizički razvoj trebali biti smatrani gubitkom i troškom u usporedbi s time.

Narativ o djelima apostola ovdje završava. Prema tradiciji, apostol je bio oslobođen nakon dvije godine; ponovno je posjetio crkve u Maloj Aziji i kasnije posjetio Španjolsku, propovijedajući evanđelje. Kasnije je ponovno došao u Rim kao zatvorenik bez milosti, te je pretrpio mučeništvo nakon što je proveo znatno vrijeme zatvoren u Mamertinskoj tamnici, strašnom zatvoru u Rimu. Prema tradiciji, njegovo rimsko državljanstvo spasilo ga je od raspeća, te je umjesto toga bio pogubljen odrubljivanjem glave. Kaže se da je Bazilika svetog Pavla u Rimu izgrađena blizu mjesta njegova pogubljenja.

Vjerojatno je tijekom ovog posljednjeg zatočeništva apostol napisao svoje poslanice Timoteju i Titu, u jednoj od kojih (2. Tim. 4:7,8) izjavljuje: “Dobar sam boj bio, trku završio, vjeru sačuvao. Odsada mi je pripravljen vijenac pravednosti, koji će mi u onaj dan dati Gospodin, pravedni Sudac; i ne samo meni, nego i svima koji ljube njegov dolazak.” Promatrajući plemeniti karakter ovog dragog brata u Gospodinu, svi želimo slijediti njegov primjer i tako postati kopije Gospodina Isusa. Sada vjerujemo da smo blizu završetka uskog puta, blizu vremena kada se nadamo čuti Gospodinove riječi: “Dobro učinjeno, dobri i

vjerni slugo; bio si vjeran nad malim, postaviti ću te nad mnogim; uđi u radost svoga Gospodina.” Stoga, budimo ohrabreni da još čvršće pritegnemo bojnu

opremu i vjerno se borimo do kraja, kako bismo s apostolom podijelili vijenac radosti koji je Gospodin obećao svima koji ga najviše ljube - čak do smrti.

PAVLOVA ZAPOVIJED TIMOTEJU

– 2. Tim. 3:14-4:8. – 21. lipnja. –

„Za mene je spremljen vijenac pravednosti.”

Nekoliko mjeseci nakon što je Pavao pušten na slobodu, u Rimu je izbio strašan požar koji je šest dana pustošio velik dio grada. Car Neron „uživao je u strašnom prizoru s kule svoje palače, pjevajući i glumeći »spaljivanje Troje« tijekom nacionalne katastrofe.” Glasine su govorile da je sam Neron izazvao požar, a kako bi odvratio sumnju, optužio je nevine kršćane, kojih je, čini se, tada bilo poprilično. Kršćani, nepopularni među svojim poganskim i židovskim susjedima, postali su žrtveni jarc i strašno su patili. Jedan vrlo pažljiv izvještaj kaže: „Mnoštvo ljudi svih dobi i oba spola bilo je uhićeno. Bili su ubijani mačem; bili su izloženi u amfiteatrima; bili su prekriveni kožama divljih zvijeri da bi ih psi rastrgali; bili su omotani u plahte od smole, vezani za kolce i zapaljeni. Neron se vozio među ljudima u svojoj kočiji, osvijetljen bljeskom ovih strašnih ljudskih baklji.”

Vjerni Gospodinovi sljedbenici danas trebali bi biti spremni trpjeti slično za istinu, bilo da su pozvani na to ili ne. Čini se nevjerojatnim da bi se nešto tako strašno moglo dogoditi u našem prosvjetljenom dobu; no ipak imamo razne biblijske razloge za očekivanje da će unutar deset godina svi koji vjerno i hrabro stoje uz istinu trpjeti u znatnoj mjeri – neki od njih vrlo vjerojatno čak i do smrti. Koja bi se optužba mogla podići protiv njih? Odgovaramo, ista optužba koja se mogla podići protiv njihove braće u Pavlovo doba – oni su nepopularni; svijet ih mrzi; njihova odanost istini i načelima spriječit će ih da budu visoko cijenjeni među ljudima i vjerojatno će ih učiniti žrtvenim jarcima zločinaca.

Bilo je to otprilike dvije godine nakon ovog požara i progona kada je apostol bio uhićen, zatvoren i, vrlo kratko nakon toga, pogubljen. Dok je čekao u svom zatvoru, napisao je svoju drugu poslanicu Timoteju, koji je, očito, u to vrijeme bio s crkvom u Efezu – gdje je, prema tradiciji, ostao do svog vlastitog mučeništva, koje se vjerojatno dogodilo otprilike trideset godina kasnije, 96. godine. Naša lekcija temelji se na izvacima iz ovog pisma Timoteju; potiče ga da zajedno s Markom posjeti Pavla u Rimu, no Pavao je bio pogubljen prije nego što su stigli tamo. Veličanstvenost izraženih osjećaja, povjerenje i nada mogu se razumjeti samo kada se prisjetimo okolnosti koje su utjecale na apostola u vrijeme kada su napisane. Shvaćajući da je došao do kraja svog vlastitog puta, nastojao je što više svog duha i žara prenijeti na Timoteja – kako bi on

mogao biti vjerniji i učinkovitiji sluga Božji. Ova je opomena posebno primjenjiva na sve koji na bilo koji način nastoje služiti drugima – a to zapravo uključuje sve Gospodinove ljude, od kojih bi svaki trebao biti živa poslanica koja pokazuje i izgovara Gospodinovu poruku kao njegov ambasador. Neka svatko od nas primijeni na sebe riječi ove lekcije.

Timoteja se prvo podsjeća na to koliko su njegove privilegije bile velike – da je bio dobro rođen, pod vjerskim poukama od djetinjstva. Također ga se podsjeća, na vrlo skroman način, kako je svoje razumijevanje Svetog pisma primio preko apostola i bio uvjeren da su to upute od Boga – da je apostol govorio kao Božji prorok; „Tko nas sluša, sluša Boga.” Apostol ukazuje na Božju riječ kao na veliko svjetlo, ili svjetiljku, koja može učiniti čovjeka mudrim za spasenje. Morao je prvenstveno misliti na Stari zavjet, budući da Novi zavjet još nije bio dovršen; ali nitko neće sumnjati da je, ako je Stari zavjet vrijedan za pouku Gospodinovih ljudi, Novi zavjet još vrijedniji kao njegov ključ i objašnjenje. Apostolove riječi daju misao da su ove božanske upute namijenjene tome da Gospodinove ljude učine mudrima za spasenje – da im pokažu kako mogu ugoditi Bogu i biti mu prihvatljivi prema uvjetima njegovog saveza. Međutim, apostol pažljivo čuva stvar ukazujući da takva mudrost ne može biti za spasenje osim kroz vjeru koja je u Kristu Isusu. Krist Isus mora biti priznat kao antitipski prorok, svećenik i kralj te mora imati poštovanje i poslušnost kao takav u mjeri naših sposobnosti, inače ne može biti spasenja. Naše evanđelje nije samo evanđelje djela, već evanđelje vjere, koje priznaje da ne možemo izvršiti djela koja prepoznamo kao savršena, već nam se moraju pripisati zasluge našeg Otkupitelja.

Živimo u vremenu kada je Biblija više nego ikada prije u rukama ljudi, ali i u vremenu kada se njezino nadahnuće više nego ikada prije dovodi u pitanje. Donedavno su protivnici Biblije, poput Painea, Voltairea, Ingersolla i drugih, bili nazivani nevjernicima; ali danas se njezini protivnici i klevetnici nalaze u većini propovjedaonica kršćanstva, kao i na profesorskim katedrama gotovo svih njegovih teoloških fakulteta i sjemeništa. Ovaj nedavni pogled smatra Bibliju vrijednom poštovanja zbog njezine starosti, ali ne kao Božju objavu; stavlja Bibliju uz bok Shakespearea i povlači usporedbe u korist potonjeg; pokušava dovesti u pitanje ne samo nadahnuće knjige,

već čak i njezinu pouzdanost kao povijesnog izvora. Toliko je žestok ovaj napad da se vjera cijelog kršćanstva trese do temelja, a naša očekivanja su da će unutar deset godina doći do jasne podjele između onih koji prihvaćaju Božju riječ i onih koji je odbacuju, te da će među onima koji se nazivaju kršćanima nevjernici biti stotinu puta brojniji od vjernika. Ovo će biti dio velikog otpada predviđenog za taj dan: „Tko misli da stoji, neka pazi da ne padne.”

Najbolji dokazi o nadahnuću Svetog pisma nalaze se iznutra – u božanskom planu vjekova koji bilježi s takvom veličanstvenom harmonijom. Problem s višim kritičarima je što ne vide ovaj unutarnji dokaz, već su, naprotiv, prihvatili neskladne i nerazumne teorije mračnog doba koje pogrešno predstavljaju stvarna učenja Biblije, a ti viši kritičari sada prikazuju knjigu (za koju vjeruju da je puna nedosljednosti) izvana – nastojeći dokazati da je nisu napisali ljudi čija su imena vezana uz njezine različite dijelove. Onima koji vide božanski plan koji knjiga sadrži, ovi argumenti viših kritičara o autorstvu dijelova imaju malo težine; jer nije nam važno tko je napisao knjige, sve dok vidimo da sadrže elemente božanskog plana tako veličanstveno grandioznog da smo uvjereni da ga nijedan ljudski um nije osmislio niti mogao prikazati.

Da je apostol bio čvrsti vjernik u nadahnuće Svetog pisma, svjedoči njegova izjava, pronađena u ovoj lekciji, koja kaže da je „svako Pismo [Sveti spisi] nadahnuto od Boga, korisno za poučavanje, za ukor, za ispravljanje, za poučavanje u pravednosti, da čovjek Božji bude savršen [potpun], potpuno opremljen za svako dobro djelo.”

U skladu s ovim Pavlovim svjedočanstvom o nadahnutim spisima, imamo riječi apostola Petra koje nas uvjeravaju da su sveti ljudi starine govorili kako ih je pokretao sveti duh (2. Pet. 1:21). Nekima se čini teško razumjeti kako je ovo nadahnuće moglo biti, a da se ipak očuva individualnost pisca. Međutim, stvar postaje vrlo jasna i jednostavna kada uzmemo u obzir da je Bog bio sposoban nadahnuti osjećaje i ostaviti mnogo od ruha tih osjećaja na prosudbu, ukus i manirizam proroka, samo nadzirući gdje je potrebno da spriječi bilo kakvu pogrešnu izjavu koja bi mogla biti štetna i da osigura točno ispravnu izjavu potrebnog elementa.*

Kako su istinite apostolove riječi da su učenja ove divne knjige korisna! Koja nas je druga knjiga ikada tako nadahnula vječnim nadama i radostima, i novinom života kako bismo to postigli? Koja je druga knjiga ikada bila vrijedna za tako veliki broj ljudi za ukor, za ispravljanje, za poučavanje u pravednosti? –

Nijedna. Vrijednost svih drugih knjiga je proporcionalna njihovoj vjernosti učenjima ove Knjige nad knjigama. Ono što vrijedi za učitelje vrijedi i za knjige koje su napisali učitelji: „Ako ne govore prema ovoj Riječi, to je zato što nema svjetla u njima” (Iza. 8:20).

Ne samo da nijedan Božji čovjek ne može biti „potpun i potpuno opremljen za svako dobro djelo” bez pomoći Biblije, već čak i svjetovni ljudi priznaju da nijedno obrazovanje nije potpuno bez značajnog poznavanja ove divne Knjige. Gospodinovi ljudi koji rastu u milosti i znanju svakodnevno postaju sve uvjereniji u svoju potrebu za uputama koje proizlaze iz ove Knjige, bez obzira na to dolaze li tumačenja kroz srebrne jezike i priručnike koji objašnjavaju Sveto pismo.

Nakon što je postavio temelj Timotejeve utvrđene vjere i nakon što ga je potaknuo da ostane, odnosno nastavi u onome što je naučio, apostol nastavlja iznositi svoju posljednju zapovijed. Izlaže stvar na najozbiljniji način, prema grčkom: „Zaklinjem te [najvećom ozbiljnošću te potičem] pred Bogom i Gospodinom Isusom Kristom, koji će suditi žive i mrtve pri svom dolasku i svom Kraljevstvu.” Ove hitne riječi apostola možemo prihvatiti kao primjenjive na nas same. I mi stojimo pred Bogom; mi također vjerujemo u njegovu naklonost za vječni život; također smo usvojeni u njegovu obitelj, i kao sinovi se nadamo imati takva iskustva koja će nas pripremiti za veličanstvene stvari koje je Otac obećao onima koji ga ljube. Također poštujemo Gospodina Isusa i njegov dolazak i Kraljevstvo – nadajući se da ćemo imati udio s njim u tim budućim slavama i velikim prilikama. Također imamo na umu da će to Kraljevstvo suditi svijetu i palim anđelima – potonji, živi, koji nikada nisu prešli u smrt, već su zadržani lancima tame do suda velikog dana; prvi, ljudska rasa kojoj prirodno pripadamo, djeca gnjeva kao i drugi, svi koji su mrtvi, pod osudom smrti. Nadajući se udjelu u svim tim veličanstvenim privilegijama, kakvi bismo ljudi trebali biti!

Poslušajmo daljnju zapovijed: – „Propovijedaj Riječ!” Svi Gospodinovi ljudi su učitelji; kako je napisano: „Duh Gospodina Boga je na meni, jer me pomazao da propovijedam dobre vijesti”, itd. Ovo pomazanje duha koje je došlo na našeg Gospodina, Glavu Crkve, silazi i pokriva svakog člana tijela, pomazujući svakoga na sličan način da propovijeda dobre vijesti, Riječ Božje milosti, milosrđa i mira kroz Isusa – svima koji imaju uho da čuju. Kršćanska pralja treba propovijedati ovu poruku; isto tako i kršćanski poslovni čovjek, radnik i domaćica, svatko prema

*Upućujemo čitatelja na Knjigu MILENIJSKO SVANUĆE, Svez. I., posebno na Poglavlje 3, „Biblija kao Božja objava, gledana u svjetlu razuma.”

svojim prilikama – a sigurno postoje neke prilike za sve. Svi bi trebali biti sposobni obznaniti hvale onoga koji nas je pozvao „iz tame u svoje čudesno svjetlo” (1. Pet. 2:9); trebali bi biti žive poslanice poznate i čitane od svih ljudi. Trebamo smatrati propovijedanje Riječi glavnim poslom života, a zarađivanje za život i održavanje udobnosti sekundarnim i sporednim u odnosu na ono zvanje na koje nas je Gospodin pozvao. Onaj tko bi zadržao riječ istine sigurno to mora učiniti iz nekog razloga, a razlog ne može biti ispravan. Ako je primio istinu u ljubavi prema njoj, voljet će je iznositi; i svaka suzdržanost će, stoga, ukazivati ili na to da je podložan strahu od ljudi ili da se srami Gospodina i njegove Riječi; a Učitelj je izjavio da takvi nisu prikladni za Kraljevstvo – nisu prikladni biti dio klase Nevjeste, što god drugo mogli biti (Luka 9:62).

„Uporan budi – u pravo vrijeme i u nevrijeme.” To ne može značiti da trebamo kršiti zakone razuma i pristojnosti nametanjem dobrih vijesti drugima u trenucima koji su im nezgodni i neprimjereni; ali znači da trebamo imati takvu ljubav prema istini, takvu iskrenu želju da joj služimo, da ćemo rado prihvatiti priliku da to učinimo, koliko god to nama bilo nezgodno. To je glavni posao naših života, kojemu je čak i sam život podređen, i stoga nijedna prilika za služenje ne smije biti zanemarena.

„Uvjeravaj, ukori, potiči sa svom strpljivošću i poukom.” Ovaj dio opomene nije jednako primjenjiv na sve; previše ih se osjeća slobodnima ukoravati i prekoravati. Bez sumnje, mnogi trebaju ukore i mnogi trebaju prekoravanja, ali koliko ih je malo sposobno to učiniti na korist, a ne na štetu! Apostol je ove riječi uputio posebno Timoteju kao iskusnom starješini u Crkvi Kristovoj, i donekle nadgledniku među starješinama. Bilo bi velika pogreška primijeniti ove riječi općenito i da svaki od Gospodinovih ljudi vidi u kojoj mjeri može ukoravati i prekoravati svoju braću. Radije bi suosjećanje trebalo biti toliko da se ukori i prekoravanja izbjegavaju, osim ako dužnost, zbog odgovornosti u Crkvi Božjoj, to ne zahtijeva. Čak i tako iskusni starješina i nadglednik kao što je Timotej mora paziti da njegovo ukoravanje, prekoravanje i poticanje bude sa svom dugotrpeljivošću – sa strpljenjem, blagošću, tolerancijom i s poukom (2. Tim. 4:2); jasno pokazujući gdje su načela pravednosti prekršena i jasno ukazujući na Riječ Gospodnju u vezi s tim. Ova dužnost i dalje leži na onima koji zauzimaju istaknuta mjesta u Crkvi na koja su u Gospodinovoj providnosti postavljeni; i u mjeri u kojoj su ispunjeni Gospodinovim duhom ljubavi, blagosti, krotkosti, strpljenja i tolerancije, nastojat će obaviti ovaj delikatni i neugodan posao ukoravanja i prekoravanja, gdje je potrebno, na najskromniji način i pod najpovoljnijim uvjetima.

Bez znanja koliko će vremena proći od njegovog vremena do žetve, kraja doba, apostol je jasno znao iz Svetog pisma da će doći veliki otpad i da će kraj doba biti razdoblje posebne kušnje među Gospodinovim narodom, kada će se testirati djelo svakog čovjeka; kako je drugdje napisao: „Vatra tog dana će dokazati kakvo je djelo svakog čovjeka.” U recima 3 i 4 naše lekcije opisuje uvjete koji danas prevladavaju u nominalnim crkvama. Došlo je vrijeme kada se zdrava doktrina ne podnosi, kada se vjerni službenici Riječi smatraju zastarjelima, a kada se za sve visoko plaćene propovjedaonice traže moderni viši kritičari. Revidirana verzija kaže: „Imajući svrbež ušiju, nagomilat će sebi učitelje prema svojim vlastitim požudama [željama], i okrenut će svoje uši od istine i okrenuti se bajkama.” Kako je to točno! U gotovo nijednoj propovjedaonici kršćanstva nisu izložene istine Božje Riječi. Velika većina propovijedanja uglavnom se sastoji od anegdota ili prikaza znanosti, često lažno nazvane, ili eseja o politici, društvenom napretku itd. Propovijedanje Gospodina je zastarjelo jer su srca ljudi uglavnom okrenuta od Božje Riječi prema obmanama velikog Protivnika – stavljajući tamu za svjetlo i pogrešno predstavljajući Bibliju kroz kreda raznih crkava.

Ali kakav bi trebao biti stav pravog vojnika Križa u takvom vremenu? Vjerni službenici istine, bilo da poučavaju samo primjerom ili načelom, ili putem tiskanih stranica ili usmeno, – kakav bi trebao biti njihov stav? Jasno je naznačeno od strane apostola kada kaže: „Ali ti budi oprezan u svemu, podnosi patnje [trpi teškoće], izvrši posao evangelizatora, ispuni svoju službu” – pokaži što si ispovijedao i što znaš da je istina, da si Božji sluga, a ne čovjekov, da si vjeran kao ambasador velikog Kralja u prenošenju samo one poruke koju on šalje.

Kao zaključak ovog ozbiljnog poziva na vjernost Riječi Gospodnjoj, apostol ukazuje na sebe – da mora odustati od borbe; da je kraj njegovog životnog puta očito na vidiku; vrijeme njegovog odlaska iz života je blizu. Kako se možemo radovati što je mogao napisati, i što je napisao, goruće riječi iz redaka 7 i 8: „Dobar sam boj bio, trku završio, vjeru sačuvao” itd. Kada pogledamo kroz povijest apostola, slažemo se s njegovom prosudbom i vidimo da se nije hvalio; već je bio vjerni sljedbenik u stopama Isusa; da je vodio dobru borbu za pravdu, za načelo, za istinu, za Gospodina protiv grijeha i sebičnosti; da je, unatoč njezinoj uskoći i grubosti, vjerno trčao stazu od trenutka kada je započeo; da je sačuvao vjeru do kraja, po cijenu samoodricanja, samopožrtvovnosti, teškoća i progona. I ovdje moramo imati na umu da čuvanje vjere nije samo čuvanje u nama, već u smislu vjernog objavljivanja; jer tko ne objavljuje dobre vijesti drugima, uskoro će sam izgubiti vjeru. Neka se

trudimo prema istom cilju za istu nagradu sunasljedstva s Gospodinom; i ako, kada dođemo do kraja života, možemo reći, kao što je rekao apostol, da smo se dobro borili cijelim putem i sačuvali vjeru, Gospodin nam neće reći da nismo učinili koliko i apostol Pavao ili koliko i Gospodin Isus, već, budući da smo učinili što smo mogli, budući da smo bili vjerni u nekoliko stvari i u malim talentima povjerenim nam, čut ćemo riječi dobrodošlice: „Dobro učinjeno, dobri i vjerni slugo, uđi u radost svoga Gospodara.”

Ove radosti Gospodnje apostol naziva vijencem pravednosti. Apostoli Jakov i Ivan govore o istom vijencu i nazivaju ga vijencem života (Jak. 1:12; Otk. 2:10), a apostol Petar govoreći o istom naziva ga vijencem slave (1. Pet. 5:4). Misao koja stoji iza svakog od ovih izraza očito je ista; naime, običaj u starim vremenima trčanja utrka i davanja vijenca uspješnom trkaču na kraju staze. Kao što nije bilo dovoljno ući u utrku ili započeti trčati, već je bilo potrebno da se utrka trči vjerno i ustrajno do kraja, tako je i s ovom utrkom koju trčimo kao sljedbenici Isusa: bitno je ne samo da se posvetimo Gospodinu, već da ustrajemo do kraja, a naša nagrada bit će vijenac života u smislu da ćemo dobiti život na najvišoj razini, urođeni život, besmrtnost. Bit će to vijenac pravednosti u smislu da će samo oni koji su od Boga priznati kao pravedni biti tako nagrađeni i proslavljeni; i naša nada je, stoga, da ćemo biti prihvaćeni u Ljubljenu; da će se pravednost Gospodnja ispuniti u nama koji ne hodamo po tijelu, već po duhu; i da će nam nagrade koje je Bog obećao onima koji ga ljube i služe mu biti dodijeljene. Vijenac slave je drugo ime za istu veličanstvenu nagradu – slavu Kraljevstva, slavu besmrtnosti, slavu Očeve naklonosti, slavu biti sunasljednici s Kristom u njegovom Kraljevstvu.

Apostol izjavljuje da je njegov vijenac spremljen za njega; nije tvrdio da ga posjeduje u to vrijeme, osim po vjeri, i nikada ga nije vidio osim okom vjere. Ovo spremanje vijenaca je izražajna figura. Biblijska misao čini se da je, kada se opravdani vjernici potpuno posvete Gospodinu i budu prihvaćeni kao članovi tijela Kristova, njihova imena su zapisana u Jaganjčevoj Knjizi života i vijenci su odvojeni za njih. Ako su vjerni, njihova imena nikada neće biti izbrisana i njihovi vijenci nikada neće biti dani drugima, ali ako su nevjerni, drugima će biti dopušteno zauzeti njihova mjesta na popisu časti i postići njihovo nasljedstvo vijenca, njihov udio u Kraljevstvu (Otk. 3:11; Otk. 3:5).

Gospodin, pravedni sudac, odredit će pitanje nevrijednosti za vijence. Apostolov jezik drugdje u ovom tekstu čini se da implicira da su neki koji su imali povjerenje u njega izgubili svoje povjerenje, te su ga u žaru kušnje napustili. „Pri mojoj prvoj obrani nitko nije stajao uz mene, nego su me svi napustili. Molim Boga da im se to ne bi uračunalo!”, (2. Tim.

4:16). Ovdje nagovještava da ne može čak ni prihvatiti prosudbu braće u vezi s njegovom vjernošću, već da je svoju stvar u punom smislu riječi predao velikom Gospodinu i Sucu koji će konačno odlučiti o tim stvarima za njega i za sve. On je pravedni sudac i stoga neće osuditi nikoga tko nastoji, koliko god može, služiti i hvaliti ga. Takve će odobriti, ali budući da je pravedni sudac, nitko ne može očekivati da će odobriti ono što je zlo, nepravedno, nevjerno; stoga, ako nas naša srca ne osuđuju, možemo imati mir s Bogom.

Apostol nije očekivao svoj vijenac pravednosti, vijenac života, vijenac slave u trenutku smrti; već je usmjerio Timoteja prema drugom dolasku Krista i općem davanju nagrada, kako je Gospodin obećao, „u onaj dan.” Radujemo se vjerovati da živimo „u onaj dan,” i stoga apostol više ne čeka, već je primio svoj vijenac tijekom ovog vremena žetve, i očekujemo da oni koji su sada živi i ostaju ne trebaju čekati, već da kada im dođe čas smrti, neće biti potrebe za spavanjem i čekanjem budućeg vremena, već će promjena smrti značiti trenutni ulazak u slavne uvjete na koje je apostol ukazivao.

Apostol jasno ističe da, iako je on, zajedno s ostalim apostolima, zauzimao visoko mjesto u Kristovoj Crkvi, to nije značilo da će samo Gospodin i apostoli biti okrunjeni kao pobjednici; naprotiv, uključuje sve vjerne ovog evanđeoskog doba, rekavši da vijenac pravednosti nije samo za njega, već „za sve one koji ljube njegovo pojavljivanje.” Ah! ljubav prema njegovom pojavljivanju je zaista blizak test, bilo da se primjenjuje sada ili u apostolovo vrijeme! Sam apostol nije mogao s radošću gledati prema danu Kristovog otkrivenja u snazi i slavi Kraljevstva, da nije osjećao da je vodio dobru borbu i hrabro sačuvao vjeru; i tako mora biti sa svima koji su imenovali ime Kristovo i započeli trčati ovu evanđeosku utrku za nebesku nagradu. Ako su preopterećeni brigama ovog života i prijevarnošću bogatstva na bilo koji način, udaljit će od sebe misao o Gospodinovoj prisutnosti i Kraljevstvu; neće ga tražiti niti čeznuti za njim; neće ga ljubiti. Oni koji ljube Gospodinovo pojavljivanje moraju nužno ljubiti samog Gospodina, a to će značiti da će ih Kristova ljubav poticati da nastoje služiti njemu i onima koji su njegovi. Jean Calvin primjećuje: „Pavao isključuje iz broja vjernih one kojima je Kristov dolazak izvor straha.”

PETAR I PAVAO

„U Vatikanskoj knjižnici u Rimu čuva se brončana medalja s glavama Petra i Pavla, koja je pronađena na groblju Domitilija, jedne od Flavijevskih obitelji, i ako je autentična, nesumnjivo je najraniji poznati portret dvaju velikih apostola. Medalja se datira na kraj prvog stoljeća ili početak drugog, i u tom ranom razdoblju crte lica dvaju apostola morale su biti vjerno sačuvane.

Obje glave su pune karaktera, a Pavlova je posebno istaknuta po svečanosti i dostojanstvu, a promišljeno i

naborano čelo ukazuje na visoku inteligenciju koja je tako izvanredno karakterizirala tog čovjeka.”

TROMJESEČNI PREGLED

– 28. lipnja. –

Ključni tekst: „I Gospodin će me izbaviti od svakog zla djela i očuvati za svoje nebesko kraljevstvo.” – 2. Tim. 4:18.

Bit će nam, nesumnjivo, korisno osvrnuti se na predivna iskustva obuhvaćena nedjeljnim školskim lekcijama proteklog tromjesečja. One pokrivaju razdoblje od otprilike trideset godina – od Isusova uskrsnuća do kraja Pavlova zatočeništva u Rimu, oko 62. godine. Dominantna misao kroz ove lekcije je gorljivost rane Crkve u službi Gospodinu, a ta gorljivost temeljila se na snažnom uvjerenju da je Kristova smrt bila otkupnina za čovječanstvo; da je Crkva sada pozvana biti udovima s Kristom u njegovom Kraljevstvu; da će potrebna iskustva za sudjelovanje u Kraljevstvu biti takva odanost Gospodinu, istini i braći koja će, u sadašnjim uvjetima grijeha, dovesti do patnje i samopožrtvovnosti svih vjernih; i da će Kraljevstvo, koje će posebno biti za blagoslov svih obitelji na zemlji, donijeti vjernim patnicima ovog sadašnjeg vremena slavu, čast i besmrtnost, što će im mnogo više nego nadoknaditi svaku žrtvu, svaku kušnju i svaku tugu.

Još jedna od važnih lekcija ovog tromjesečja, koja se ponavlja u raznim iskustvima apostola Pavla, jasno je izražena u ključnom tekstu – naime, Gospodinova sposobnost da izbavi svoj narod od svih spletki Protivnika i njegovih slijepih izaslanika. Onaj koji je bio vjeran u slučaju apostola, nije ništa manje vjeran ni danas u vezi s našim poslovima. Nadalje, ključni tekst nam sugerira vrlo radosnu misao da naš Gospodin ne samo da nas može izbaviti od svih tih ljudskih neprijatelja i od Protivnika, već nas može sačuvati i od posljednjeg neprijatelja – smrti. Apostol je u vrijeme pisanja ovih riječi gotovo svakog sata očekivao

mučeništvo – da će sići na vrata groba – ipak je imao povjerenje u Gospodina da neće ostaviti njegovu dušu u hadu; imao je povjerenje u naše slavne nade u vezi sa svim članovima Crkve, izražene riječima: “Vrata pakla [had – stanje smrti] neće je nadvladati.” Grob je nadvladao Crkvu, ne samo protiv velikog Vode stada, već i protiv svih članova njegova tijela, a Protivnik se pobrinuo da mnogi od njih dođu do smrti sramotno, kao zločinci, kao varalice, iako su bili istiniti. Ali imamo Gospodinovo jamstvo da to nije bio kraj – da će u svoje vrijeme, u jutro uskrsnuća, svi koji su sišli u smrt biti izbavljeni; da će on, Sin Čovječji, uzeti svoju veliku moć i otvoriti vrata zatvora i osloboditi zarobljenike smrti, a njegovi voljeni biti prvi koji će sudjelovati u prvom uskrsnuću u slavu, čast i besmrtnost, a zatim će ih koristiti kao svoje suradnike u velikom djelu izbavljanja svih zarobljenika groba, dovodeći sve do spoznaje istine i dopuštajući onima koji žele da se vrate u vječni život, savršenstvo.

Na taj način apostol je očekivao da će ga Gospodin sačuvati, da će ga čuvati za svoje nebesko kraljevstvo: nije imao pomisao da je smrt potpuno gašenje života; imao je puno povjerenje u obećanje uskrsnuća i da je Gospodin sposoban sačuvati ono što mu je povjerio do tog dana – tog slavnog milenijskog jutra – tog slavnog jutra uskrsnuća kada će Kraljevstvo biti uspostavljeno i kada će blagoslovi Gospodnji biti prvo podijeljeni njegovim vjernima, kao što je prikazano u prispodobama, a zatim će sve obitelji na zemlji biti blagoslovljene kroz to Kraljevstvo. – Mat. 25:1-30; Luka 19:11-27.

